

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมการอ่าน

ผลการวิจัยจากโครงการส่งเสริมการอ่านแบบกว้างขวางในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งศึกษาผลจากการอ่านในปริมาณมากของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 และภาษาต่างประเทศหลายโครงการ พบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นหลายด้าน เช่น การพัฒนาทักษะอ่าน การมีทัศนคติต่อการอ่านในทางบวก การพัฒนาคำศัพท์ โครงสร้างภาษาหรือทักษะเขียน เป็นต้น ในประเทศไทยเพิ่งเริ่มมีการศึกษาผลของการอ่านในปริมาณมากไม่นานมานี้ (Satitporn, 1995, Komindr, 2002, Tatwisoot, 2003, Liem, 2005) แม้จะพบว่าส่งเสริมการอ่านแบบกว้างขวางมีผลดีมากกว่าผลเสีย ในทางปฏิบัติมีผู้สอนจำนวนน้อยมากที่นำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้อย่างจริงจัง เนื่องจากมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรม ซึ่งหากการจัดโครงการไม่คุ้มค่าพอ ผู้สอนมักไม่กล้าริเริ่มโครงการ ในบทนี้ผู้เขียนจึงกล่าวถึงงานวิจัยจำนวนมากเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ว่าแนวคิดในการส่งเสริมการอ่านสามารถพัฒนาทักษะภาษาได้จริง และเพื่อเป็นการจูงใจทั้งผู้สอนและผู้เรียนให้หันมาสนใจอ่านมากขึ้น ผู้สอนสามารถเลือกผลการวิจัยบางชิ้นที่นำเสนอในบทนี้ที่สัมพันธ์กับเป้าหมายของกิจกรรมที่จัดขึ้นไปพูดให้ผู้เรียนฟังเพื่อเพิ่มแรงจูงใจและสร้างทัศนคติในทางบวกต่อกิจกรรมการอ่านที่จะจัดขึ้น ผู้เขียนเองเริ่มสนใจและทดลองให้นักศึกษาอ่านก็เนื่องจากความประทับใจในผลการวิจัยจากทั่วโลกเช่นกัน ในที่นี้ผลที่ได้จากการอ่านแบบกว้างขวางจะแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ พัฒนาการทางด้านทักษะอ่าน พัฒนาการด้านทักษะและองค์ประกอบของภาษา ทัศนคติต่อการอ่าน และพัฒนาการด้านอื่น ๆ

1. พัฒนาการด้านทักษะอ่าน

1.1 ความสามารถในการอ่าน นักการศึกษาจำนวนมากเห็นพ้องต้องกันว่าการอ่านมากช่วยให้ทักษะอ่านของผู้อ่านพัฒนาขึ้น เช่น เกรบ (Grabe, 2002, 56) ซึ่งได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านทั้งในบริบทของผู้ที่เรียนภาษาที่ 1 และ 2 ได้ให้ข้อสรุปว่า หากประสิทธิผลของการอ่านขึ้นอยู่กับคำจำได้อย่างรวดเร็วและเป็นอัตโนมัติและการรู้คำศัพท์จำนวนมาก นักเรียนที่เรียนภาษาที่สองก็มีทางเลือกในการเรียนเพียงทางเดียว คือ การอ่านหนังสือตามความสนใจในปริมาณมากและหลากหลาย มีงานวิจัยที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องการเพิ่มความสามารถในการอ่านด้วยการอ่านจำนวนมากมาตั้งแต่ในระดับเด็ก (Lai, 1993)

ในระดับมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Hayashi, 1999, Yamazaki, 1996) หรือเรียนเป็นภาษาที่สอง (Pilgreen & Krashen, 1993, Bell, 2001, Sim, 1996, Lituanas, Jacobs & Renandya, 1999)

งานวิจัยที่เปรียบเทียบผลของการอ่านแบบกว้างขวางกับกิจกรรมอื่นก็พบว่า การอ่านแบบแรกพัฒนาทักษะอ่านได้ดีกว่า เช่น เปรียบเทียบการอ่านแบบกว้างขวางกับการอ่านที่มีการสอนกลวิธีในการอ่าน (Mashuhara, Kimura, Fukada & Takeuchi, 1996) และเปรียบเทียบการอ่านแบบกว้างขวางกับการให้ผู้เรียนแปลบทอ่านที่เน้นการจดจำคำศัพท์ (Yamazaki, 1996) ผลการวิจัยทั้งสองชี้พบว่า กิจกรรมทั้งสองกลุ่มช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจบทอ่านและพัฒนาคำศัพท์ได้ดีเท่ากัน แต่การอ่านแบบกว้างขวางมีประสิทธิภาพกว่า นอกจากนี้ Bell (2001) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 แบบ คือ แบบเน้นการอ่านแบบกว้างขวางและการอ่านละเอียด ผลการวิจัยพบว่าผู้อ่านวัยทำงานชาวเยอรมันในกลุ่มที่อ่านแบบกว้างขวางซึ่งอ่านหนังสือจัดระดับมีความเร็วและมีความเข้าใจในการอ่านมากกว่าผู้เรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการสอนอ่านละเอียดที่เน้นการอ่านบทอ่านสั้น ๆ

การศึกษาความเห็นของนักศึกษาปี 2 และ 3 ที่อ่านหนังสือแบบกว้างขวางเพิ่มเติมจากการเรียนวิชาการอ่านในชั้นเรียนของวิลเลียมส์ คีรินท์ โดยสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่าน พบว่า ก่อนการทดลองนักศึกษาเห็นว่าตนอ่านหนังสือแล้วเข้าใจในระดับน้อย และหลังการทดลองนักศึกษาเข้าใจหนังสือที่อ่านในระดับปานกลาง ในด้านกลวิธีการอ่านนักศึกษาเห็นว่าตนอ่านเร็วและเข้าใจดีในระดับน้อยก่อนการทดลอง และหลังการทดลองนักศึกษาเห็นว่า ตนอ่านได้เร็วและเข้าใจดีในระดับปานกลาง นอกจากนี้ก่อนการทดลองนักศึกษาใช้วิธีอ่านโดยการทำความเข้าใจความหมายโดยรวมของบทอ่านในระดับปานกลางและใช้วิธีดังกล่าวในระดับมากหลังการทดลอง (วิลเลียมส์ คีรินท์, 2545) ในภาพรวมนักศึกษามีพัฒนาการทางการอ่านดีขึ้นทั้งด้านความเข้าใจและวิธีการอ่าน ตลอดจนความมั่นใจที่จะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ แม้ว่านักศึกษาจะมีระยะเวลาอ่านเพียง 4 เดือน และแม้ว่าการศึกษาคั้งนี้จะไม่มีแบบทดสอบทักษะอ่านเพื่อวัดความสามารถด้านการอ่านโดยตรง แต่จากความคิดเห็นของนักศึกษาที่เขียนสรุปหลังการทดลองและจากแบบสำรวจความคิดเห็นที่สอบถามกลวิธีในการอ่านก็สามารถสรุปได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะอ่านดีขึ้น งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่ผู้วิจัยชื่นชมกับผลสำเร็จที่ได้จากกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางเป็นอย่างมากคืองานของทซาง (Tsang, 1996, 225) ซึ่งจัดโครงการส่งเสริมการอ่านให้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในประเทศฮ่องกงผลการวิจัยพบว่า การอ่านแบบกว้างขวางมีหลักการพื้นฐานที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่าน ผู้วิจัยให้ข้อสรุปว่าแม้ว่าสถานศึกษาจะต้องลงทุนซื้อสื่อสิ่งพิมพ์จำนวนมาก รวมทั้งต้องมีการบริหารจัดการและได้รับความร่วมมือจากบุคลากร

เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปได้ตามวัตถุประสงค์ แต่ผลที่จะได้รับนั้นคุ้มค่าเกินกว่ากำลังกายและกำลังทรัพย์ที่ลงทุนไป

1.2 ความสามารถในการอ่านเร็ว การอ่านแบบกว้างขวางมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมปัจจัยที่สนับสนุนการเป็นนักอ่านที่คล่องแคล่ว (Richards (ed.), 1998, 16-19) นั่นคือ พัฒนาการด้านคำศัพท์ ทั้งคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย และคำศัพท์ทั่วไป ดังนี้

1.2.1 การจำคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยได้ พัฒนาการด้านการจดจำคำศัพท์พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการอ่านโดยทั่วไป หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ได้ทันทีที่พบ เนื่องจากได้เห็นและเรียนรู้คำศัพท์นั้นจนสามารถจำได้เป็นอัตโนมัติเมื่อเห็นคำนั้นปรากฏในข้อความอีก การที่จะพัฒนาได้ถึงขั้นนี้ผู้อ่านต้องอ่านภาษาอังกฤษมากพอ การจำได้นี้เกิดจากผู้อ่านพบคำซึ่งคุ้นเคยแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าปรากฏอยู่ในหลายบริบท ความรู้ทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ดังกล่าวอันประกอบด้วยการออกเสียง ความหมาย และโครงสร้างทางไวยากรณ์ จะประกอบกันเป็นความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำนั้น (Harris & Sipay, 1990, 435-436) จากการพบคำเดิมบ่อยครั้ง คำ ๆ นั้นก็จะกลายเป็นคำที่จำได้ เกรบและพาราน (Grabe, 1991, 391; Paran, 1996, 30) มีความเห็นพ้องกันว่า การอ่านแบบกว้างขวางช่วยให้ผู้อ่านได้ฝึกจำคำศัพท์โดยอัตโนมัติและฝึกแปลความหมาย บทอ่าน

1.2.2 เพิ่มปริมาณคำศัพท์ วอลเลซ (Wallace, 1992, 22) เห็นว่าการอ่านในทุกภาษามีกลวิธีและกระบวนการที่คล้ายกันแม้จะมีระบบโครงสร้างภาษาที่ต่างกัน และยิ่งผู้อ่านรู้คำศัพท์มากก็จะยิ่งอ่านเข้าใจได้มากขึ้น จะเห็นว่างานวิจัยที่ศึกษาความสำเร็จของการอ่านทุกเรื่องจะชี้ให้เห็นความสำคัญของปริมาณคำศัพท์ที่ผู้อ่านรู้ซึ่งจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน เช่น นาเกียและเฮอร์แมน (Nagy & Herman, 1987, 27) เห็นว่า ผู้ที่จะอ่านได้คล่องแคล่วต้องมีคลังคำศัพท์มากพอที่จะอ่านได้เร็ว ถูกต้อง และเป็นอัตโนมัติ การขาดคุณสมบัติข้อนี้อาจเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับผู้อ่านหนังสือภาษาต่างประเทศ โคดี้ (Coady, 1993, 18) สนับสนุนการอ่านวรรณกรรมที่น่าสนใจ หลากหลาย และผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ เพื่อช่วยในการเพิ่มปริมาณคำศัพท์ ส่วนลอเฟอร์ (Laufer, 1989) ระบุว่าผู้อ่านจำเป็นต้องคุ้นเคยกับคำศัพท์ในหนังสือที่กำลังอ่านอย่างน้อยร้อยละ 95 หากต้องการอ่านเรื่องให้เข้าใจ ผู้อ่านจะเรียนรู้คำศัพท์มากมายจากการเดาความหมายของคำศัพท์ใน

บริบทในขณะที่อ่าน การอ่านพบคำศัพท์โดยไม่ตั้งใจจะเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุด และมีประสิทธิภาพที่สุดวิธีเดียวที่จะช่วยให้ผู้อ่านเรียนรู้คำศัพท์นั้น ๆ (Nagy & Herman, 1987, 27)

นอกจากนี้งานของเด็กเมนและดาลอกู (Tekmen & Daloglu, 2006) ช่วยยืนยันว่าผู้อ่านเรียนรู้คำศัพท์ระหว่างอ่าน แม้ว่าผู้อ่านที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูงจะเรียนรู้คำศัพท์ได้ในปริมาณมากกว่าผู้อ่านที่อยู่ในระดับต้นและกลาง ผู้วิจัยยังพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้คำศัพท์กับความถี่ของคำศัพท์ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านว่า ความถี่ของคำศัพท์ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในกลุ่มสูง แต่ไม่มีผลกับผู้เรียนในระดับต้น

2. พัฒนาการด้านทักษะและองค์ประกอบทางภาษา

การอ่านมากมีผลดีต่อพัฒนาการทางภาษาหลายอย่าง ตัวอย่างเช่น คราเชน (Krashen, 1993) พบว่า รูปแบบการเขียน คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้ไวยากรณ์ของผู้อ่านจะพัฒนาขึ้นพร้อมกับปริมาณการอ่านที่เพิ่มขึ้น ผลจากการจัดกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางในหลายประเทศสนับสนุนคำกล่าวดังกล่าว ดังนี้

2.1 ทักษะฟังและพูด ในประเทศสหรัฐอเมริกา โชและคราเชน (Cho & Krashen, 1994) รายงานว่าหลังจากการอ่านนวนิยายเพื่อความเพลิดเพลิน นักเรียน 4 คน มีความสามารถด้านการฟัง และการพูดเพิ่มขึ้น ส่วนในประเทศฮ่องกง (Lai, 1993, 33) พบว่ากิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางช่วยให้นักเรียนรับรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างน่าพอใจ นอกจากนี้งานวิจัยที่เบล (Bell, 1998) ให้เด็กอายุระหว่าง 6-12 ปี อ่านหนังสือจำนวนมากเพิ่มเติมจากการเรียนตามปกติ ก็พบว่าผู้เรียนพัฒนาภาษาได้รวดเร็วกว่าผู้เรียนภาษาตามปกติ และยังมีผลพลอยได้จากการอ่านที่เชื่อมโยงไปถึงทักษะทางภาษาอื่น ๆ ด้วย เช่น การเขียน การพูด และการใช้โครงสร้างภาษา ซึ่งสอดคล้องกับโพลล์ (Powell, 2005) ที่พบว่า การอ่านแบบกว้างขวางไม่เพียงช่วยให้ความสามารถในการอ่านดีขึ้นแต่ยังช่วยพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การเขียน และการฟัง

2.2 ทักษะเขียน งานวิจัยหลายชิ้นสนับสนุนทฤษฎีที่ว่าคนเราเรียนรู้ที่จะเขียนจากการอ่าน ตัวอย่างเช่น ฮาฟิซและทูดอร์ (Hafiz & Tudor, 1990) ได้ทดลองใช้กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางสองครั้งเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ในประเทศอังกฤษและปาเกิสถาน โดยมีเป้าหมายเพื่อดูผลจากการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้เรียนกลุ่มแรกอ่านเป็นเวลา 90 ชั่วโมง กลุ่มที่สองอ่านเป็นเวลา 60

ชั่วโมง ผู้เรียนกลุ่มแรกผู้วิจัยวัดผลโดยใช้แบบทดสอบการอ่านและการเขียนมาตรฐานและมีการวิเคราะห์งานเขียนของนักเรียน ส่วนกลุ่มที่สองวิเคราะห์เฉพาะการเขียน ผลการทดสอบที่โดดเด่นพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการในการเขียนดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะลักษณะของข้อสอบแบบปลายเปิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถทางการเขียน ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อมูลนำเข้าที่ได้จากการอ่านอาจถ่ายโอนไปสู่การรับรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนทั้งๆที่ไม่มีกิจกรรมที่ฝึกทักษะเขียนเลย นอกจากนี้การอ่านหนังสือทำให้ผู้อ่านเห็นคำศัพท์ โครงสร้างภาษา และรูปแบบของงานเขียน ฮาพิซและทูดอร์สรุปว่า ผู้เรียนนำข้อมูลทางภาษาที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ในงานเขียนของตนเอง ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยจาโนโพลอส (Janopoulos, 1986, 767) พบว่าการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินกับความสามารถในการเขียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กัน ผลสรุปนี้คล้ายกับที่ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอ่านเรื่องจากสื่ออินเทอร์เน็ตตามอัธยาศัยแล้วรายงานว่าการอ่านมีผลดีต่อการใช้ลีลาการเขียนของตนเอง (Al-Rajhi, 2004)

2.3 คำศัพท์ การที่ผู้อ่านอ่านบทอ่านได้เข้าใจจะช่วยเพิ่มการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์

ในขณะเดียวกันก็มีการศึกษาพบว่าการสอนคำศัพท์ของครูในห้องเรียนจะได้ปริมาณน้อยกว่าการให้ผู้อ่านอ่านหนังสือเอง ตัวอย่างเช่นในประเทศอเมริกาตามปกติเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-12 จะเรียนคำศัพท์ประมาณ 3,000 คำต่อปี ซึ่งนับว่าไม่มาก การเรียนรู้คำได้น้อยนี้ น่าจะเนื่องมาจากการสอนคำศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะในบทเรียนซึ่งจำนวนคำศัพท์ถูกกำหนดไว้ตายตัวการเรียนรู้คำศัพท์ในห้องเรียนดังกล่าวน่าจะมีประสิทธิภาพน้อยกว่าการให้ผู้อ่านได้อ่านหนังสือเองซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้มากกว่ารอให้ครูสอนในห้องเรียน (Nagy & Herman, 1987, 19-35)

ผลการวิจัยที่สนับสนุนการเพิ่มความรู้ด้านคำศัพท์ด้วยการอ่านแบบกว้างขวางสามารถนำไปอธิบายการเรียนภาษาต่าง ๆ ได้ เช่น สำหรับผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส ปีกาดาและชมิทท์ (Pigada & Schmitt, 2006) ได้ทดลองให้ผู้อ่านแบบกว้างขวางเป็นเวลา 1 เดือน ต่อจากนั้นจึงวัดความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้อ่านจำนวน 133 คำโดยใช้วิธีสัมภาษณ์ทีละคน และพบว่าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มขึ้น 65% การสะกดคำพัฒนาขึ้นมาก ความรู้ด้านความหมายและไวยากรณ์ก็เพิ่มขึ้นเช่นกันแม้จะมีระยะเวลาในการอ่านไม่นานนัก นอกจากนี้สำหรับผู้ใหญ่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นด้วยตัวเองตามแนวทางของการอ่านแบบกว้างขวางเป็นเวลากว่า 20

สัปดาห์ ผลจากแบบทดสอบคำศัพท์พบว่า การอ่านมากช่วยเพิ่มการรู้คำศัพท์และพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ตลอดจนช่วยให้มีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน (Leung, 2002)

จากการกำหนดให้นักศึกษาอ่านหนังสือนอกเวลาของ วิลไรต์ คีรินท์ พบว่า ก่อนการทดลอง นักศึกษาหาความหมายของคำศัพท์ยากจากพจนานุกรมในระดับมาก และการหาความหมายของคำศัพท์รูปแบบนี้อยู่ในระดับปานกลางหลังการทดลอง นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาใช้บริบทเดาความหมายของคำศัพท์ยากในระดับปานกลางก่อนการทดลองและใช้วิธีการเดาความหมายแบบเดิมมากขึ้นหลังการทดลอง ข้อค้นพบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องมากขึ้น และการจำความหมายของคำศัพท์ก็ดีขึ้นหลังจากอ่านเป็นระยะเวลาหนึ่งภาคเรียน (วิลไรต์ คีรินท์, 2554)

2.4 การสะกดคำ โพลแลคและคราเชน (Polak & Krashen, 1988) ศึกษานิสัยการอ่านของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในวิทยาลัยชุมชนแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกาและพบว่า การอ่านแบบกว้างขวางมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ นั่นคือ ยิ่งนักศึกษาอ่านมากการสะกดคำก็ยิ่งดีขึ้นผลที่ได้นี้สอดคล้องกับที่เดย์และสวาน (Day & Swan, 1991 อ้างถึงใน Richards, 1998, 37-38) ทดลองให้นักเรียนญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน และพบว่านักเรียนกลุ่มที่อ่านเพื่อความเพลิดเพลินสามารถทำข้อสอบการสะกดคำได้ดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้อ่านในปริมาณมาก

2.5 การแปล ที คราเชน และกิบบอนส์ (Lee, Krashen & Gibbons, 1996 อ้างถึงใน Krashen, 1997, 17-29) ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับความสามารถในการแปลของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้วิจัยรายงานว่าปริมาณการอ่านหนังสือในภาษาที่สองสามารถบ่งบอกถึงความสามารถในการแปลและการการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียนได้ นอกจากนี้ยังมีข้อค้นพบที่น่าสนใจคือ ปริมาณการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนอย่างเป็นทางการและระยะเวลาการอยู่อาศัยในประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการแปลเลย

2.6 ไวยากรณ์ การอ่านในปริมาณมากเป็นโอกาสให้ผู้อ่านพบกับไวยากรณ์หลากหลาย โครงสร้างและแม้ว่าผู้อ่านจะมีได้ตั้งใจศึกษาโครงสร้างประโยคแต่ก็มีการวิจัยพบว่าผู้อ่านมีความรู้ด้านไวยากรณ์ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น เมสัน (Mason, 2004) ศึกษาสตรีชาวญี่ปุ่น 104 คนที่กำลังเรียนวิชาการอ่านแบบกว้างขวางโดยกำหนดให้กลุ่มที่ 1 อ่านแล้วเขียนสรุปเป็นภาษาแม่ กลุ่มที่ 2 อ่านแล้วเขียนสรุปเป็นภาษาอังกฤษ

กลุ่มที่ 3 อ่านแล้วเขียนสรุปเป็นภาษาอังกฤษส่งผู้สอนแล้วเก็บงานเขียนตามที่ผู้สอนแนะนำ ผู้อ่านทุกคนอ่านเฉลี่ย 2,300 หน้าภายใน 3 ภาคเรียน ภายหลังจากทดลองผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบโคลซ แบบทดสอบ TOEIC (เฉพาะการอ่าน) และแบบทดสอบไวยากรณ์ ผลการทดสอบพบว่า ผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และคะแนนของทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน แม้ว่าผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจะอ่านไม่เท่ากัน นั่นคือกลุ่มที่สรุปเป็นภาษาแม่อ่าน 150 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มอื่นอ่าน 300 ชั่วโมง ผู้วิจัยสรุปว่าการอ่านเพียงอย่างเดียวโดยไม่ต้องฝึกเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิธีที่มีประสิทธิผลที่สุดในการพัฒนาความถูกต้องทางไวยากรณ์ของผู้อ่าน ทั้งนี้เพราะแม้มีการฝึกเขียนสรุปเรื่องหลังการอ่าน ก็ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนมีผลการทดสอบดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกเขียน ผู้วิจัยจึงแนะนำให้ส่งเสริมการอ่านแบบกว้างขวางในหมู่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับที่ แมคเลอด (MacLeod, 2003) พบว่าผู้เรียนยังสามารถรับรู้ไวยากรณ์ได้อย่างไม่รู้ตัวจากการอ่าน แม้ว่าจะไม่ได้มีการสอนไวยากรณ์โดยตรง

2.7 พัฒนาการทางภาษาโดยรวม กรีนและออกฟอร์ด (Green & Oxford, 1995) ศึกษาผล ของกลวิธีการเรียนหลายๆแบบที่มีผลต่อความสามารถทางภาษาและพบว่าในบรรดากลวิธีการเรียน หลากหลายรูปแบบนั้น การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนมากที่สุด ผลที่ได้นี้คล้ายกับข้อมูลจากการสำรวจของ พิกการ์ด (Pickard, 1996) ที่ศึกษากลยุทธ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมันในประเทศเยอรมันและพบว่า ในบรรดากลวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพต่าง ๆ นั้น การอ่านแบบกว้างขวางเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการทางด้านภาษาที่ผู้เรียนจัดอันดับไว้ในระดับสูงมาก ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะการอ่านหนังสือประเภทหนังสือพิมพ์ วารสาร และนวนิยาย ในปริมาณมากเป็นวิธีการที่ปฏิบัติได้ง่ายกว่ากลวิธีอื่น ๆ

การวิจัยเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษชื่อโครงการ Book Flood ของ เอลเลย์และแมนกูไบย์ (Elley & Mangubhai, 1983) ซึ่งศึกษาบทบาทของการอ่านแบบกว้างขวางที่มีต่อพัฒนาการด้านความสามารถทางภาษาที่ 2 เป็นโครงการที่มีระยะเวลาการทดลองยาวนานมาก 36-2)เดือนรวมทั้งมีผู้เรียนเข้าร่วม (โครงการจำนวนมาก 4 คน ถึง 100 คน), (พันคน แตกต่างกันไปในแต่ละโครงการ 000กิจกรรมการอ่านกำหนดให้ผู้เรียนใช้เวลาว่างซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเวลาเรียนในห้องอ่านหนังสือที่แต่ละคนสนใจ โรงเรียนที่เข้าโครงการมีทั้งประเภทที่มีหนังสือมากมายและที่ไม่มีหรือมีหนังสือเตรียมไว้ให้นักเรียนอ่านในปริมาณน้อย หลังการทดลอง 8 เดือนผู้วิจัยพบว่า ผลพลอยได้จากการอ่านหนังสือเป็นไปในทางบวกอย่างชัดเจน โดยนักเรียนที่อ่าน

ในปริมาณมากมีทักษะทางภาษาอังกฤษดีขึ้น เช่น พัฒนาการด้านการอ่านและการฟังเพื่อความเข้าใจ ความสามารถที่พัฒนาขึ้นนี้ยังมีผลถึงทักษะทางภาษาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น การใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษ ความสามารถในการจำประโยคโครงสร้างซับซ้อนได้ถูกต้อง นอกจากนี้พัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียน เพิ่มขึ้นมากที่สุดหลังจากเริ่มโครงการได้ปี 2

ผู้วิจัยสรุปว่า สามารถกล่าวได้ว่านักเรียนในโครงการนี้มีความสามารถทางภาษาถึงระดับที่จะสามารถเข้าใจภาษาเป้าหมายได้ โดยนักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ที่ไม่ใช่บ่อยได้และสามารถใช้ภาษาที่น่าสนใจในแบบฉบับของตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว ความสามารถเหล่านี้ที่นักเรียนในกลุ่มควบคุมทำไม่ได้ ที่สำคัญคือผลการวิจัยที่ได้นี้มาจากประเทศที่วัฒนธรรมการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินไม่ได้เป็นแนวปฏิบัติที่ยอมรับกันในสังคม ส่วนพัฒนาการด้านการอ่าน การฟัง และการพูด นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นทุกทักษะในปริมาณเท่า ๆ กัน ซึ่งก็ไม่ผิดไปจากที่ผู้วิจัยคาดการณ์ไว้นัก ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมการอ่านหนังสือร่วมกันที่นักเรียนกลุ่มหนึ่งทำขณะอ่านช่วยให้ผู้เรียนได้ฟัง อ่าน และพูดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จึงน่าจะส่งผลให้มีการพัฒนาทักษะดังกล่าวด้วย จากการศึกษาประโยชน์ของการอ่านตามความสมัครใจอย่างอิสระของคราเชน พบว่าการอ่านให้ประโยชน์หลายด้าน เช่น เพิ่มการรับรู้ภาษาและพัฒนาการด้านการอ่าน เพิ่มพูนแนวคิดและข้อมูล ประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่า และมีความสุข มากกว่า (กับการอ่าน)(Krashen, 1993)

นอกจากนี้เดย์และแบมฟอร์ด (Day & Bamford in Richards (Ed.), 1998, 34) ได้นำผลงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางจำนวน 7 เรื่องมาสรุปไว้ในหนังสือชื่อ Extensive Reading in the Second Language Classroom เขากล่าวว่า ทุกโครงการได้รับผลดี ตั้งแต่เด็กเรียนประถมในประเทศฟิจิ และประเทศสิงคโปร์ จนถึงนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศอังกฤษและประเทศฮ่องกง ผลจากการวิจัยเหล่านี้ยืนยันว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 และภาษาต่างประเทศสามารถพัฒนาทักษะอ่านด้วยการอ่านแบบกว้างขวาง เช่นเดียวกับพัฒนาการที่ได้จากการอ่านหนังสือในภาษาแม่ ดังตารางสรุปงานวิจัยต่อไปนี้

Table 1. Summary of results of extensive reading programs

<i>Report</i>	<i>Population</i>	<i>Results</i>
Elley & Mangubhai (1981)	EFL; primary; Fiji	Gains in reading and general proficiency, including listening and writing; growth in positive affect
Janopoulos (1986)	ESL; university; USA	Gains in writing proficiency
Hafiz & Tudor (1989); Tudor & Hafiz (1989)	ESL; adolescents; England	Gains in reading proficiency, positive affect, and general linguistic competence, including writing; slight, nonsignificant increase in vocabulary base
Pitts et al. (1989)	ESL; adults; USA	Gains in vocabulary
Robb & Susser (1989)	EFL; university; Japan	Gains in reading proficiency and positive affect
Hafiz & Tudor (1990)	EFL; primary; Pakistan	Gains in vocabulary base and writing
Elley (1991)	EFL; primary; Singapore	Gains in reading proficiency and positive affect
Lai (1993a; 1993b)	EFL; secondary; Hong Kong	Gains in reading proficiency and vocabulary
Cho & Krashen (1994)	ESL; adults; USA	Gains in reading proficiency, vocabulary, positive affect, and oral skills
Rodrigo (1995)	Spanish; university; USA	Gains in positive affect; no statistically significant gains in vocabulary
Mason & Krashen (1997)	EFL; university; Japan	Gains in reading proficiency, positive affect, and writing

ภาพที่ 5.1 สรุปผลการวิจัยโครงการสนับสนุนการอ่านแบบกว้างขวาง
ที่มา (Richards (ed.), 1998, p. 34)

1. ทักษะดีต่อการอ่าน

มีงานวิจัยหลายชิ้นที่พบว่า หลังการอ่านแบบกว้างขวางทักษะดีของผู้เรียนต่อการอ่าน
เปลี่ยนไปในทางที่ดี และผู้อ่านมีความกระตือรือร้นในการอ่าน ตัวอย่างเช่น

ในประเทศสิงคโปร์ (Elley, 1991, 397) รายงานว่าหลังการอ่านแบบกว้างขวางนักเรียนมีทัศนคติไปในทางบวกต่อหนังสือที่อ่าน และสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ส่วนในประเทศสหรัฐอเมริกา (Cho & Krashen, 1994) รายงานว่าหลังจากอ่านหนังสือซึ่งเขียนขึ้นสำหรับวัยรุ่นชื่อ Sweet Valley ผู้รับการทดลองมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปมากในทางบวก นอกจากนี้พบว่าผู้รับการทดลองมีแรงจูงใจในการอ่าน และได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่าน ส่วนเดวิส (Davis, 1995, 330) ซึ่งจัดโครงการส่งเสริมการอ่านแบบกว้างขวางระยะยาวในประเทศสิงคโปร์พบว่า นักเรียนมีความรู้สึกในทางที่ดีกับการเริ่มอ่านหนังสือเล่มใหม่ นอกจากนี้หลังการอ่านผู้อ่านมีพัฒนาการด้านการใช้จินตนาการดีขึ้นสามารถนำความเป็นส่วนตัวของตนเองมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่านได้ เดวิสยังพบอีกว่าทักษะความเข้าใจในภาพรวมของผู้เรียนพัฒนาขึ้นและผู้เรียนพบว่าตนสามารถอ่านหนังสือวิชาอื่นที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้น และยังสามารถทำคะแนนในวิชาที่ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนดีขึ้นด้วย เมื่อมองในภาพรวมนักเรียนมองการอ่านเป็นกิจกรรมที่ให้ความเพลิดเพลิน แทนที่จะเป็นเสมือนงานที่มีความยุ่งยากและต้องใช้ความอดสาหัสดังแต่ก่อน

จากการศึกษาทัศนคติและความเชื่อเกี่ยวกับพัฒนาการทางคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาที่สองที่อ่านสื่อของจริงตามอักษยเป็นเวลาสามเดือน อัลแชมรานี (Alshamrani, 2007) พบว่า แม้ผู้อ่านจะมีความยุ่งยากในการอ่าน แต่ก็มีทัศนคติในทางบวกต่อสื่อของจริงที่อ่าน และยังมีแรงจูงใจที่จะอ่านต่อไปอีกหลังจบหลักสูตรแล้ว ผู้วิจัยกล่าวว่าการอ่านแบบกว้างขวางช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาหลายอย่างดีขึ้นด้วย รวมทั้งคำศัพท์ การอ่านเพื่อความหมาย ไวยากรณ์ การฟัง การพูดและการออกเสียง

จากการวิจัยในชั้นเรียนของวิลไรตัน คีรินทร์ ซึ่งให้นักศึกษาทำกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางเสริมการอ่านละเอียด พบว่า ก่อนการทดลองนักศึกษาชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษในระดับน้อยและหลังการทดลองนักศึกษาชอบอ่านในระดับปานกลาง ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการอ่าน ก่อนการทดลองนักศึกษาเห็นว่าตนอ่านหนังสือตามความต้องการของตนเองในระดับน้อย แต่หลังการทดลองนักศึกษารับรู้ความต้องการของตนเองในระดับปานกลาง และจากข้อความที่ว่า “นอกจากหนังสือที่ผู้สอนกำหนดให้อ่านแล้ว นักศึกษายังอ่านหนังสืออื่นเองอีกมาก” พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนี้ในระดับน้อยก่อนการทดลอง และเห็นด้วยกับข้อความนี้ในระดับปานกลางหลังการทดลอง ส่วนข้อความที่ว่า “บางครั้งฉันไม่อยากจะอ่านเพราะต้องการรู้ตอนจบของเรื่อง” พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนี้ในระดับปานกลางก่อนการทดลอง และเห็นด้วยกับข้อความนี้ในระดับมากหลังการทดลอง (วิลไรตัน คีรินทร์) 2545 จากการสำรวจเกี่ยวกับทัศนคติและแรงจูงใจ (

ของนักศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปว่า การอ่านแบบกว้างขวางส่งผลให้นักศึกษามีทัศนคติและแรงจูงใจในทางบวกต่อการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ

4. พัฒนาการด้านอื่น ๆ

4.1 พัฒนาการทางความคิด การอ่านมากมีผลต่อพัฒนาการทางความคิดด้วยดังที่

โชและคราเชน (Cho & Krashen, 1994) วิจัยพบว่า ผู้เรียนมีทัศนคติในทางที่ดีต่อการเรียน มีพัฒนาการด้านความรู้รอบตัวมากขึ้น เข้าใจธรรมชาติของคนมากขึ้น สามารถใช้ทักษะการคิดได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ขอบเขตการใช้จินตนาการเพิ่มขึ้น และมีวุฒิภาวะสูงขึ้น นอกจากนี้เนื้อเรื่องเฉพาะทางที่อ่านไม่เพียงทำให้ผู้อ่านใช้เวลาอยู่กับหนังสืออย่างมีสมาธิเท่านั้นแต่ทำให้ผู้อ่านได้ประโยชน์จากข้อมูลพื้นฐานที่จะช่วยให้เข้าใจหนังสือที่อ่านมากขึ้นด้วย

4.2 ความสำเร็จทางวิชาการ งานวิจัยในประเทศฟิลิปปินส์พบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่ต้องเรียนซ่อมเสริมด้วยการอ่านแบบกว้างขวางเป็นเวลา 6 เดือนมีการพัฒนาการด้านทักษะอ่านสูงขึ้น ในการทดลองครั้งนี้มีนักเรียนสองกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านซ่อมเสริมในระยะเวลาเท่ากัน สิ่งที่แตกต่างกัน (นาที่ 40) คือ กลุ่มทดลองมีช่วงเวลาให้อ่านหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์ และได้รับการสนับสนุนให้อ่านเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนด้วย หลังจากเวลาผ่านไป เดือน 6 ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้ทำกิจกรรมการอ่านตามอัชฌาศัยมีผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้พบว่ากิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มทดลองแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่ากิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางยังเป็นตัวทำนายความสามารถทางภาษาที่สองได้อย่างน่าเชื่อถือด้วย (Lituanas, Jacobs & Renandya, n.d.)

โครงการ Book Flood ศึกษาบทบาทของการอ่านแบบกว้างขวางต่อพัฒนาการด้านความสามารถทางภาษาที่ 2 และความสำเร็จทางวิชาการของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการ แม้จะมีได้ทดสอบความสามารถเฉพาะทักษะ แต่อาศัยผลจากการทดสอบที่ใช้ในระบบโรงเรียนเปรียบเทียบกับกรอ่านแบบกว้างขวางพบว่า นักเรียนในโครงการมีอัตราความสำเร็จทางวิชาการสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เข้าโครงการ และแม้จะไม่มี การวัดทัศนคติของนักเรียนต่อการอ่าน แต่จากการสังเกตอย่างไม่เป็นทางการและการรายงานของครู พบว่าผู้เรียนที่เข้าโครงการสนุกกับการอ่าน (Elley & Mangubhai, 1983)

กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางดูเหมือนจะนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับแม้ในสภาพการณ์ที่ไม่อำนวยก็ยังสามารถผลในทางที่ดี (Krashen, 1997) ที่พบว่าผู้อ่านระดับอ่อนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศญี่ปุ่นทำแบบทดสอบ โคลซได้คะแนนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ หลังจากการอ่านแบบกว้างขวางเป็นระยะเวลาเพียง 1 เดือน

4.3 พัฒนาการในผู้เรียนระดับสูง สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง การอ่าน

แบบกว้างขวางมีความสำคัญมากขึ้นทั้งนี้เพราะนอกจากจะได้เพิ่มพูนคำศัพท์และพัฒนาความเข้าใจโครงสร้างที่พบในเรื่องที่อ่านแล้ว สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการอ่านแบบกว้างขวางมีธรรมชาติที่ดึงดูดให้ผู้เรียนอ่านเพื่อความเพลิดเพลินเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือในภาษาแม่ โครงการที่ส่งเสริมการอ่านในปริมาณมากที่ประสบความสำเร็จ จึงเป็นเสมือนสะพานเชื่อมโยงไปสู่ความสุขในการอ่านหนังสือ (Krashen, 1993) พบว่าผู้เรียนที่อ่านในปริมาณมากเพื่อความสนุกเพลิดเพลินของตนเองมีแนวโน้มจะทำข้อสอบทางวิชาการได้ดีกว่า ซึ่งเหมาะกับผู้ที่เรียนในระดับสูง โดยเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัยที่ต้องการพัฒนาทักษะการอ่านคล่อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ เพื่อใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการต่อไป

4.4 คะแนนสอบ TOEFL ในการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบ TOEFL ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา คอนสแตนติโน ลี โจและคราเซน (Constantino, Lee, Cho & Krashen, 1997) พบว่า นอกเหนือจากปริมาณการเรียนภาษาอังกฤษในบ้านเกิดของผู้เรียน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศอเมริกาแล้ว ปริมาณการอ่านเป็นตัวทำนายที่สำคัญของคะแนนสอบ TOEFL ของผู้เข้ารับการทดลอง ในทางตรงข้าม ตัวแปรอื่น ๆ เช่น ปริมาณการดูทีวีภาคภาษาอังกฤษ ความถี่และปริมาณของการอ่านหนังสือในภาษาแม่ และปริมาณของการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศอเมริกา ล้วนแล้วแต่ไม่สัมพันธ์กับคะแนนสอบ TOEFL ของผู้เข้ารับการทดลองเลย ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับที่แกรนด์แมนและฮานาเนีย (Grandman & Hanania, 1991) พบว่า การอ่านนอกเวลาของผู้เรียนแต่ละคนกับผลของคะแนน TOEFL มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด นั่นคือ ผู้ที่ได้คะแนน TOEFL สูงเป็นผู้ที่อ่านในปริมาณมาก

4.5 พัฒนาการในผู้ใหญ่ งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านแบบกว้างขวางในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกส่วนใหญ่เป็นการศึกษาการอ่านของนักเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย การศึกษาพัฒนาการด้านภาษาของผู้ใหญ่มีน้อย อย่างไรก็ตามผลการศึกษาพัฒนาการด้านภาษาของผู้เรียนที่

มีอายุมากโดยอาศัยกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางก็ได้ผลดีเช่นกัน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของเรานานคยา ราชน และจาคอบส์ (Renandya, Rajan & Jacobs, 1999) ศึกษา (การอ่านตามอรรถาธิบายของผู้เรียนภาษาที่สองที่เป็นผู้ใหญ่ โดยผู้ร่วมโครงการเป็นข้าราชการชาวเวียดนามจำนวน 49 คนซึ่งมาเรียนหลักสูตรแบบเร่งรัดในประเทศสิงคโปร์เป็นเวลา เดือน ผลการทดลองพบว่า 2 ในจำนวนตัวแปร ตัวมีเพียงหนึ่งตัว นั่นคือ ปริมาณ 10 เดือนที่ประเทศสิงคโปร์ ที่เป็นตัวทำนายที่สำคัญของคะแนน 2 การอ่านหนังสือในช่วงเวลาที่ผู้เรียนสอบได้ ผู้วิจัยกล่าวว่า แม้ว่าในช่วงแรกผู้เรียนจะมีปฏิภิริยาในทางลบต่อปริมาณการอ่านที่ผู้สอนกำหนด แต่ในช่วง (มากขึ้นไป) ทำผู้เรียนกลับเห็นว่ากิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางมีประโยชน์ในการช่วยพัฒนาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้ข้อสรุปว่าการอ่านแบบกว้างขวางสามารถใช้ได้กับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย เพราะผู้เรียนต่างพบว่า การอ่านสนุกและเป็นประโยชน์ เรนโซสเทค (Rane-Szostak, 1997) ก็เห็นว่ากิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางเป็นประโยชน์ต่อผู้ใหญ่ ผลจากงานวิจัยของเธอพบว่า การอ่านแบบกว้างขวาง มีความสัมพันธ์กับการลดลงของความเหงา และเพิ่มความรู้สึกมีค่าในตนเองในหมู่ผู้สูงวัย ผู้วิจัยเห็นว่า สิ่งสำคัญที่พึงรู้ไว้คือ คนเรามีแนวโน้มจะอ่านมากหากโครงการมีการวางแผนและมีการดูแลการอ่านอย่างรอบคอบ ดังนั้นการติดตามและสนับสนุนการอ่านมีความสำคัญ ทั้งนี้เพราะผู้ใหญ่ส่วนมากขาดแรงจูงใจที่จะอ่านหนังสือในปริมาณมาก

ที่มา: วิไลรัตน์ คีรินทร์. (2550). การสอนและส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษ. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม. หน้า 179-191.